

UZASADNIENIE

W dniu 3 sierpnia 2017 r. do tutejszego Sądu wpłynął subsydiarny akt oskarżenia złożony przez pełnomocnika A. C. (1) będącego w niniejszej sprawie osobą pokrzywdzoną i ofiarą przestępstwa.

D. F. jest osobą bezrobotną, utrzymująca się ze świadczeń opieki społecznej i uzależnioną od alkoholu. D. F. za namową nieustalonych osób postanowił założyć rachunek bankowy na swoje dane.

W dniu 25 września 2008 r. w S., w placówce (...) S.A., D. F. założył konto bankowe o numerze (...). Mężczyzna złożył swój podpis na umowie o prowadzenie konta przez (...) S.A. Do przedmiotowego rachunku nie zostali ustanowieni pełnomocnicy ani współwłaściciele. D. F. był jedyną osobą upoważnioną do dysponowania środkami zgromadzonymi na rachunku.

D. F. po założeniu rachunku udostępnił nieznanej osobie korzystanie z konta bankowego o numerze (...). D. F. stracił kontrolę nad w/w rachunkiem i nie interesował się nim.

W dniu 28 stycznia 2010 r. A. C. (2), prowadzący działalność pod firmą (...) z siedzibą W., odpowiedział na ogłoszenie firmy PPHU (...) z/s w L. dotyczące sprzedaży 50 ton soli drogowej, zamieszczone na stronie internetowej (...) i zadzwonił na podany w ogłoszeniu numer (...). W trakcie rozmowy telefonicznej z nieznaną osobą A. C. (2) ustalili warunki dot. ilości soli drogowej na 50 ton i koszty jej zakupu na kwotę 20 130 złotych. Zgodnie z umową odbiór zamówionych 50 ton soli drogowej miał nastąpić w dniu 1 lutego 2010 r. Po mailowym otrzymaniu od nadawcy posługującym się adresem email (...) dokumentów firmy PPHU (...), A. C. (3) pracująca w firmie (...) na stanowisku księgowej wpłaciła kwotę 20 130 złotych na rachunek bankowy o numerze (...).

Po sprawdzeniu przez A. C. (2) przesłanych mailowo dokumentów PPHU (...), okazało się, że PPHU (...) nie figuruje w publicznych rejestrach.

W dniu 29 stycznia 2010 roku A. C. (2) zgłosił zaistniałą sytuację na Komisariacie Policji W. T.. W tym samym dniu A. C. (3) wniosła do (...) S.A. o nałożenie blokady na środki przelane na rachunek bankowy o numerze (...), co jednak nie zostało uwzględnione przez (...) S.A.

A. C. (2) nie otrzymał zamówionego towaru w postaci 50 ton soli drogowej ani zwrotu środków pieniężnych przelanych na rachunek bankowy o numerze (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonego D. F. częściowo (k. 157-158, 262-266, 269-271, 280-287 z akt 4 Ds. 758.2017), zeznań świadków: A. C. (2) (k. 1-4, 53-54 z akt 4 Ds. 758.2017, 163), A. C. (3) (k. 176-177) oraz dokumentacji w postaci: faktury VAT (k. 11), polecenia przelewu (k. 12), poświadczenia (k. 13), postępowania reklamacyjnego (k. 15-23), pisma z KP W. T. (k. 24), pisma z tut. Prokuratury Rejonowej (k. 25), zawiadomienia (k. 43-44), zaświadczenia wraz z potwierdzeniem (k. 45-47), dowodu wpłaty (k. 52).

Oskarżony D. F. podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie prowadził firmy PPHU (...), nie jest mu znany numer (...) i nie posługiwał się kontem do poczty elektronicznej (...) Rachunek bankowy o numerze (...) założył na prośbę dwóch nieznanych mu mężczyzn, którzy latem 2010 r. zaproponowali mu zarobienie pieniędzy. Miał im dać swoje dane i zawrzeć umowę rachunku bankowego. Wskazał, iż na okazanej mu umowie założenia rachunku bankowego widnieje jego podpis, który złożył dobrowolnie. Wskazał, że z konta założonego w EuroBanku nie wpłacał, ani nie wypłacał żadnych pieniędzy. Po założeniu rachunku stracił nad nim kontrolę i nie interesował się nim (k. 157-158, 262-266, 269-271 akt tut. Prokuratury Rejonowej).

Podczas kolejnego przesłuchania oskarżony podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia dodając, iż od momentu przekazania dokumentów dot. rachunku bankowego nie widział się z nieznanym mężczyzną i nie posiadał informacji

odnośnie jego danych. Oskarżony zadeklarował chęć dobrowolnego poddania się karze (k. 280-287 akt tut. Prokuratury Rejonowej).

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego D. F. jako częściowo wiarygodne, w zakresie w jakim są zgodne z ustalonym przez sąd stanem faktycznym. Oskarżony przyznał, że osobiście założył rachunek bankowy o numerze (...) w placówce EuroBanku. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym.

W ocenie sądu dowody zebrane w sprawie nie dały możliwości zdyskredytowania wyjaśnień oskarżonego co do okoliczności, iż przedmiotowy rachunek bankowy założył na prośbę nieznanymi mu osobom w zamian za otrzymanie korzyści majątkowej. Oskarżony wyjaśnił, że nie prowadził firmy PPHU (...), nie jest mu znany numer (...) i nie posługiwał się kontem do poczty elektronicznej (...). Analiza danych udostępnionych przez operatora telekomunikacyjnego nie doprowadziła do ustalenia tożsamości osoby, która w dniu 28 stycznia 2010 r. telefonicznie ustalała z pokrzywdzonym warunki dot. zakupu soli drogowej. W niniejszej sprawie sąd nie znalazł dowodu, który pozwoliłby podważyć linię obrony oskarżonego, a tym samym w sposób nie budzący wątpliwości wykazać, że to oskarżony D. F. wprowadził w błąd pokrzywdzonego A. C. (2) co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży towaru w postaci 50 ton soli drogowej, za którą pokrzywdzony zapłacił 20 130 złotych na przedmiotowy rachunek bankowy. Nie można wykluczyć, że przedstawiona przez oskarżonego wersja zdarzenia, chociaż nieco naiwna, jest prawdziwa. W toku czynności dochodzenia w sprawie 4 Ds. 758.2017 ustalono, iż Policja prowadziła szereg postępowań dotyczących możliwości popełnienia przestępstwa oszustwa przy oferowaniu do sprzedaży soli drogowej, w ramach których wykorzystywano dane fikcyjnych przedsiębiorców wskazując adres w L., a środki od pokrzywdzonych wpływały na rachunki bankowe prowadzone na rzecz osób bezrobotnych i bezdomnych, odgrywających w tym procederze rolę tzw. słupów.

Powyższe okoliczności uwiarygodniają, iż oskarżony D. F. w niniejszej sprawie pełnił rolę tzw. słupa. Oskarżony dobrowolnie założył konto bankowe na swoje dane, był jedyną osobą upoważnioną do dysponowania środkami zgromadzonymi na rachunku. Oskarżony udostępnił korzystanie z konta nieustalonej osobie, tym samym ułatwiając tej osobie popełnienie czynu zabronionego polegającego na tym, iż w dniu 28 stycznia 2010 roku w W. n/n osoba w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła A. C. (2) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że działając pod pozorem sprzedaży, za pośrednictwem strony internetowej (...) pokrzywdzonemu A. C. (2) 50 ton soli drogowej za kwotę 20 130 złotych poleciła dokonanie wpłaty w/w kwoty pieniędzy na rachunek bankowy o numerze (...), zaś po dokonaniu tej wpłaty nie wywiązała się z warunków zawartej umowy sprzedaży, gdyż w dacie zawarcia umowy nie była w posiadaniu oferowanej do sprzedaży soli drogowej.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego D. F. co do okresu, w którym zostało założone przedmiotowe konto są niewiarygodne. Oskarżony wskazał, iż założył przedmiotowe konto latem 2010 r. Wyjaśnienia te są sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, z którego jednoznacznie wynika, że przedmiotowe konto bankowe zostało założone przez D. F. w dniu 25 września 2008 r. Z powyższych względów Sąd odmówił przyznania wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w omawianym zakresie.

Dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie istotne pozostawały w pełni wiarygodne zeznania pokrzywdzonego A. C. (2) (k. 1-4, 53-54 z akt 4 Ds. 758.2017, k.163), który opisał okoliczności inkryminowanego zdarzenia. Pokrzywdzony zeznał, iż w dniu 28 stycznia 2010 r. odpowiedział na ogłoszenie umieszczone na stronie internetowej (...) dotyczące oferowanej do sprzedaży przez firmę PPHU (...) soli drogowej i skontaktował się telefonicznie z numerem(...) podanym w ogłoszeniu. Telefon odebrał mężczyzna, który się nie przedstawił. W trakcie rozmowy telefonicznej z tym mężczyzną ustalił warunki dot. ilości soli drogowej na 50 ton i koszty jej zakupu na kwotę 20 130 złotych. Zgodnie z ustnymi uzgodnieniami mężczyzna przesłał mu mailowo fakturę wraz z dokumentami firmy PPHU (...). Pokrzywdzony zeznał, że dokonał przelewu pieniędzy za zamówiony towar po mailowym otrzymaniu dokumentów firmy PPHU (...). Po sprawdzeniu danych w/w firmy zorientował się, iż dane firmy PPHU (...) są fikcyjne i nie jest na nią zarejestrowana żadna działalność gospodarcza. O powyższym fakcie niezwłocznie poinformował Policję oraz placówkę EuroBanku. Do chwili obecnej nie otrzymał zwrotu przelanych pieniędzy, ani zamówionej soli drogowej.

Pokrzywdzony zeznał, że na skutek powyższego zdarzenia prowadzona przez niego firma utraciła płynność finansową. Od kwoty przelanej na przedmiotowe konto musiał zapłacić podatek. Wskazał, że w 2010 r. nie miał możliwości sprawdzenia przedmiotowej firmy w urzędzie skarbowym.

W toku rozprawy pokrzywdzony wniósł o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w całości.

Zeznania pokrzywdzonego znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym, przede wszystkim w dokumentacji w postaci faktury VAT, polecenia przelewu, poświadczenia, postępowania reklamacyjnego. W ocenie sądu brak było podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań pokrzywdzonego. Z powyższych względów sąd uznał zeznania pokrzywdzonego za wiarygodne w całości.

Świadek A. C. (3) (k. 176-177) potwierdziła okoliczność wpłaty pieniędzy w kwocie 20 130 złotych na konto bankowe należące do oskarżonego. Wskazała, iż w firmie pokrzywdzonego pracowała na stanowisku księgowej. Ogłoszenie o sprzedaży soli drogowej zostało znalezione w internecie. Na podstawie faktury pro forma dokonano zapłaty za sól drogową w kwocie 20 130 złotych. Świadek wskazała, że osobiście przygotowała przelew, a pokrzywdzony go podpisał. Po dokonaniu przelewu na przedmiotowe konto zorientowała się, iż dane firmy PPHU (...) są wątpliwe. Następnego dnia po dokonaniu przelewu udała się do placówki banku, w celu podjęcia próby nałożenia blokady na środki pieniężne przelane na przedmiotowe konto. Z depozycji świadka wynikało, że bank bezskutecznie wzywał oskarżonego do zwrotu pieniędzy wpłaconych na przedmiotowe konto. Świadek wskazała, że do chwili obecnej pokrzywdzony nie otrzymał zwrotu wpłaconych pieniędzy, ani zamówionego towaru.

Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne w całości jako zbieżne z zeznaniami pokrzywdzonego oraz znajdujące odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w dokumentacji w postaci faktury VAT, polecenia przelewu, poświadczenia, postępowania reklamacyjnego.

Zeznania świadka E. B. (k. 246-246v akt sprawy PR 4 Ds. 758.2017 tut. Prokuratury Rejonowej) nic nie wnoszą dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Świadek zeznała, że pracowała w placówce EuroBanku w S. w okresie od lutego 2007 do sierpnia/września 2012 r. oraz od stycznia 2014 r. do sierpnia 2015 r. Świadek nie posiadała wiedzy odnośnie okoliczności przedmiotowego zdarzenia.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia pozostałych ujawnionych w sprawie dowodów nieosobowych nie była przedmiotem zarzutów stron oraz nie wzbudziła wątpliwości Sądu.

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Dysponując tak zgromadzonym materiałem dowodowym sąd ustalił, że oskarżony D. F. w dniu 25 września 2008 r. w S., działając z góry powziętym zamiarem, założył konto bankowe o numerze (...) w placówce (...) SA, a następnie udostępnił korzystanie z tego konta n/n osobie i w ten sposób ułatwił tej osobie popełnienie czynu zabronionego polegającego na tym, że w dniu 28 stycznia 2010 roku w W. n/n osoba w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła A. C. (2) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że działając pod pozorem sprzedaży, za pośrednictwem strony internetowej (...) pokrzywdzonemu A. C. (2) 50 ton soli drogowej za kwotę 20.130,00 złotych poleciła dokonanie wpłaty w/w kwoty pieniędzy na rachunek bankowy o numerze (...), zaś po dokonaniu tej wpłaty nie wywiązała się z warunków zawartej umowy sprzedaży, gdyż w dacie zawarcia umowy nie była w posiadaniu oferowanej do sprzedaży soli drogowej, działając tym samym na szkodę A. C. (2).

Sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu D. F. w subsydiarnym akcie oskarżenia uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu określonego w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

W niniejszej sprawie Sąd nie dysponował wystarczającymi dowodami, aby przypisać oskarżonemu sprawstwo z art. 286 § 1 k.k. Oskarżony wyjaśnił, iż przedmiotowe konto założył na prośbę nieustalonych mężczyzn, nie prowadził firmy PPHU (...), nie jest mu znany numer (...) i nie posługiwał się kontem do poczty elektronicznej (...) Świadczenie

przesłuchani w sprawie nie są w stanie wskazać oskarżonego jako sprawcę czynu z art. 286 § 1 k.k. Pokrzywdzony nie był w stanie podać z kim telefonicznie ustalał warunki dotyczące zakupu 50 ton soli drogowej. W sprawie nie udało się ustalić do kogo należał telefon o nr (...). W sprawie brak dowodów na to, iż oskarżony obejmował swoim zamiarem udział w oszustwie.

Zgodnie z art. 18 § 3 k.k. pomocnictwo może polegać na każdej czynności, która faktycznie ułatwia innej osobie popełnienie czynu zabronionego. Wyliczenie czynności ułatwiających w treści przepisu art. 18 § 3 k.k. jest przykładowe, na co wskazuje wyrażenie "w szczególności". Pomocnictwo może być fizyczne polegające w szczególności na dostarczeniu narzędzia, środka przewozu, lub psychiczne, które polega na udzieleniu rady, informacji czy też utwierdzeniu sprawcy czynu w zamiarze jego popełnienia.

Znamiona czynu zabronionego pomocnika zostały określone w dwóch przepisach ustawy karnej: w przepisie opisującym pomocnictwo oraz przepisie Części szczególnej kodeksu karnego wskazującym ten typ czynu zabronionego, do którego popełnienia pomocnik świadomie udzielał pomocy. Typ czynu zabronionego pomocnika składa się zatem z tzw. znamion "stałych", określonych w art. 18 § 3 k.k. oraz, uzupełniających tę charakterystykę, znamion "zmiennych", zawierających opis czynu zabronionego, do którego pomocnik udzielał pomocy. Znamiona stałe pomocnictwa to ułatwianie w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym innej osobie popełnienia czynu, który zgodnie z wyobrażeniem pomocnika stanowi realizację znamion przedmiotowych typu czynu zabronionego określonego w Części szczególnej ustawy karnej albo w innej ustawie. Dalej strona podmiotowa przestępstwa pomocnictwa charakteryzuje się zamiarem, którym pomocnik odpowiednio obejmuje wszystkie znamiona przedmiotowe pomocnictwa, czyli zarówno ułatwianie innej osobie popełnienia czynu zabronionego jak i popełnienie przez tę osobę czynu, który zgodnie z wyobrażeniem pomocnika realizuje znamiona określonego typu czynu zabronionego.

W doktrynie i orzecznictwie utrwalone jest stanowisko polegające na możliwości dopuszczenia się pomocnictwa zarówno w zamiarze bezpośrednim jak i ewentualnym. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 16 grudnia 2014 r., II AKa 230/14, (LEX nr 1602967) „Pomocnictwo z art. 18 § 3 k.k. może zostać popełnione w zamiarze bezpośrednim bądź ewentualnym, za czym przemawia zwrot "kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego". Jednakże zamiar ten nie może być dorozumiany, domniemany, ale musi być pewny, udowodniony, by takiemu sprawcy móc przypisać pomoc innej osobie w dokonaniu czynu zabronionego". Przy czym, pomocnik ponosi odpowiedzialność tylko w granicach swojego własnego zamiaru, niezależnie od tego, jak zachowa się bezpośredni wykonawca czynu. Równocześnie odpowiedzialność karna za pomocnictwo, nie została uzależniona od posiadania przez pomocnika szczególnej cechy wskazanej w zespole znamion tego typu czynu zabronionego, do którego popełnienia pomocnik udziela pomocy. Pomocnik jest podmiotem innego przestępstwa niż bezpośrednim wykonawcą. Odpowiada za pomocnictwo do przestępstwa indywidualnego, a nie za sprawstwo tego przestępstwa i dlatego nie musi posiadać szczególnej cechy charakteryzującej sprawcę, aby można było uzupełnić opis czynu (pomocnika) polegającego na nakłanianiu (ułatwianiu), znamionami typu czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo indywidualne (por. także uchwała SN z dnia 21.8.1992 r., I KZP 30/92, OSNKW 1992, Nr 9–10, poz. 64).

Pomocnictwo nie stanowi formy uczestnictwa w cudzym przestępstwie, lecz równorzędne ze sprawstwem sensu stricto formy jego popełnienia. Zgodnie z wyrażoną w art. 20 k.k. zasadą indywidualizacji odpowiedzialności karnej, każdy ze współdziałających w popełnieniu czynu zabronionego, niezależnie od zjawiskowej jego postaci, będzie odpowiadał w granicach swojego zamiaru, co oznacza, że pomocnik będzie odpowiadał za ten czyn, którego popełnienie innej osobie ułatwił. Popełnienie zaś przez sprawcę bezpośredniego czynu wykraczającego poza zakres objęty zamiarem pomocnika (wykonanie czegoś więcej) w żaden sposób nie może wpływać na odpowiedzialność pomocnika (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 5 lutego 2009 r., II AKa 3/09, KZS 2009/5/51). Przepis art. 20 k.k. jest wyrazem obowiązywania zasady subiektywizacji odpowiedzialności karnej, albowiem zgodnie z jego treścią każdy, kto popełnia czyn zabroniony w jakiegokolwiek postaci zjawiskowej, może zostać pociągnięty do odpowiedzialności karnej jedynie w granicach przypisanej mu umyślności lub nieumyślności (por. A. Wąsek, Kodeks karny. Komentarz, t. I, Gdańsk 1999, s. 280-281).

Dla przypisania sprawcy odpowiedzialności za popełnienie przestępstwa oszustwa w jego formie zjawiskowej pomocnictwa wystarcza, aby sprawca swym zachowaniem (działaniem lub zaniechaniem) obiektywnie ułatwił innej osobie popełnienie czynu zabronionego i aby mając tego świadomość co najmniej godził się na to. Przesłanką jest dokonanie w momencie wystąpienia sytuacji, w której faktycznie dochodzi do ułatwienia popełnienia czynu zabronionego, nie zaś w chwili niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego. Wynika to bowiem z nieakcesoryjnego charakteru odpowiedzialności karnej pomocnika (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 czerwca 2011 roku, II AKa 150/11, LEX nr 1135332). Przesłanką jest także celowość przestępstwa z art. 286§1 kk jako charakteryzujące się celem w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej należy do tzw. przestępstw kierunkowych i może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim. Natomiast w przypadku formy zjawiskowej pomocnictwa do tego przestępstwa sprawca może działać również z zamiarem ewentualnym (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2013 roku, III KK 308/12, LEX nr 1308127).

Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy wskazać należy, że oskarżony D. F. poprzez swoje działanie polegające na założeniu konta bankowego o numerze (...) w placówce (...) SA i udostępnieniu korzystania z tego konta n/n osobie podjął się udzielenia pomocnictwa tej osobie do popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę A. C. (2). Zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu pomocnictwa w zamiarze bezpośrednim. Z wyjaśnień oskarżonego jednoznacznie wynika, że przedmiotowe konto założył dobrowolnie w zamian za otrzymanie korzyści majątkowej od n/n osób. D. F. po założeniu rachunku udostępnił nieznaną osobie korzystanie z przedmiotowego konta bankowego. Oskarżony jako osoba dorosła miał niczym nieskrępowaną możliwość prawidłowego zachowania, a jego zdolność pokierowania postępowaniem nie była w żaden sposób ograniczona. Oskarżony miał świadomość, iż udostępniając n/n osobie swoje dane mogą one zostać wykorzystane do popełnienia przestępstwa. Mimo tej świadomości oskarżony w dniu 25 września 2008 r. w S. założył konto bankowe o numerze (...) w placówce (...) SA, po czym udostępnił swoje dane oraz dostęp do korzystania z jego konta bankowego n/n osobie. Oskarżony jako osoba dorosła, dojrzała powinien nie tylko o tym wiedzieć, iż z popełnieniem przestępstwa wiąże się negatywne skutki ale też przewidywać konsekwencje swojego zachowania.

Tym samym biorąc powyższe okoliczności pod uwagę należy stwierdzić, że oskarżony D. F. wypełnił ustawowe znamiona czynu określonego w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Oskarżony ze względu na swój wiek, stopień dojrzałości oraz rozwoju umysłowego, jest osobą od której można wymagać zachowania się zgodnego z normami prawnymi.

Przystępując do wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k.k., uwzględniając zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące ich wymiar.

Przypisany oskarżonemu czyn cechuje wyższy niż znikomy stopień społecznej szkodliwości. Otworzenie rachunku bankowego i przekazanie dostępu do niego innym osobom w ze świadomością, że zostanie to wykorzystane do popełnienia czynu zabronionego, nie może zostać uznane za obojętne z punktu widzenia społecznej szkodliwości. Oskarżony swoim działaniem okazał całkowite lekceważenie dla porządku prawnego. Przesłanką działającą na niekorzyść oskarżonego jest jego uprzednia karalność (k. 158-160). Brak wyciągnięcia konsekwencji z wcześniejszego postępowania i powrót na drogę przestępstwa należy uznać jako okoliczność obciążającą oskarżonego.

Okolicznością łagodzącą jest fakt, iż oskarżony przyznał się do założenia przedmiotowego rachunku bankowego i opisał okoliczności swojego zachowania.

Czyn zarzucany oskarżonemu, z uwagi na treść art. 19 § 1 k.k., zagrożony jest karą pozbawienia wolności w wymierza od 6 miesięcy do lat 8. Sąd wymierza bowiem karę za pomocnictwo w granicach zagrożenia przewidzianego za sprawstwo. Wymierzając karę za pomocnictwo Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy brak było podstaw do zastosowania wobec oskarżonego przepisu art. 19 § 2 k.k.

Sąd biorąc powyższe pod uwagę, a w szczególności stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, jego winę oraz wspomniane wcześniej okoliczności obciążające i łagodzące wymierzył oskarżonemu

D. F. karę poniżej dolnego zagrożenia ustawowego i łagodniejszego rodzaju, to jest karę ograniczenia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Sąd orzekł karę ograniczenia wolności przy zastosowaniu art. 37a k.k., który dopuszcza możliwość orzeczenia kary ograniczenia wolności lub kary grzywny zamiast kary pozbawienia wolności, jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat.

Zdaniem Sądu, wymierzona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, nie przekracza winy, a także czyni zadość celom w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wymierzona w danym przypadku kara niewątpliwie będzie akcentowała jej wychowawczą rolę, co ma na celu uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i wzbudzeniu w nim refleksji o konieczności przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. W zakresie prewencji ogólnej orzeczona kara winna uświadomić społeczeństwu, iż popełnienie omówionego przestępstwa wiąże się z adekwatną reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Sądowi nie są znane żadne okoliczności dotyczące stanu zdrowia oskarżonego, jego właściwości czy też warunków osobistych, które w chwili obecnej uzasadniałyby przekonanie, iż oskarżony nie wykona nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego D. F. obowiązek naprawienia szkody w części w kwocie 10 065 (dziesięciu tysięcy sześćdziesięciu pięciu) złotych na rzecz pokrzywdzonego A. C. (2).

W tym miejscu należy wskazać, iż omawiany obowiązek nie jest już obecnie środkiem karnym, na pierwszy plan wysuwa się teraz nie jego represyjną, lecz kompensacyjną funkcję. Kluczowe znaczenie ma również bezpośrednie odesłanie do stosowania przepisów prawa cywilnego przy orzekaniu tego środka. Wprawdzie dotychczas również co do zasady przyjmowano, że orzekając obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę należy stosować przepisy prawa cywilnego, ale zawsze z zastrzeżeniem, i na tym właśnie polega zasadnicza różnica, że w takim tylko zakresie, w jakim pozwala na to status tego środka jako środka karnego, czasem opatrywanym nadto dodatkową uwagą, że chodzi o stosowanie „posiłkowe”. Celem zmiany charakteru prawnego omawianego środka ma być ułatwienie uzyskania przez pokrzywdzonego pełnego zaspokojenia roszczeń cywilnoprawnych wynikających z popełnionego przestępstwa. W obecnie obowiązującym stanie prawnym, szkoda podlegająca naprawieniu w wyniku orzeczenia tego środka obejmuje zarówno *damnum emergens* (szkoda rzeczywista), jak i *lucrum cessans* (utrącone korzyści). Należy też mieć na uwadze, że obecnie ze względu na treść znowelizowanego art. 56 k.k. nastąpiło wyłączenie wskazanego środka spod działania zasad wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., art. 54 § 1 k.k. i art. 55 k.k.

Podkreślić należy, że w wyniku przestępstwa, którego popełnienie oskarżony D. F., ułatwił n/n osobie na szkodę A. C. (2), została ustalona szkoda na kwotę 20 130 złotych.

Sąd uznał za właściwe ustalenie względem oskarżonego D. F. obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody w 1/2 części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 10 065 złotych. Oskarżony bowiem poprzez założenie przedmiotowego rachunku bankowego i udostępnienie korzystanie z tego konta ułatwił n/n osobie popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. na szkodę A. C. (2).

Tak orzeczony środek spełnia swe funkcje kompensacyjne, jednocześnie spełniając wszystkie cele kary wzmaga represję karną.

Na mocy art. 63 § 1 i § 5 k.k. Sąd na poczet wymierzonej oskarżonemu kary ograniczenia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 13 stycznia 2016 r. od godz. 9:50 do godz. 11:37, uznając karę ograniczenia wolności za wykonaną w wymiarze 2 (dwóch) dni.

Na podstawie art. 628 pkt 1) k.p.k. i przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1715 z późn. zm.) sąd zasądził od oskarżonego D. F. na rzecz oskarżyciela substydiarnego

A. C. (2) kwotę 804 (osiemset cztery) złote tytułem poniesionych przez stronę kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sytuacja materialna oskarżonego uzasadniała na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnienie oskarżonego w całości od uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i przejęcie ich na rachunek Skarbu Państwa. Co do zasady, każdy, kto przez swój czyn spowodował postępowanie karne zobowiązany jest do ponoszenia wszystkich wydatków związanych z tym postępowaniem (wyrok SN z dnia 30.10.1975r., OSNKW 1976/1/9). W przedmiotowej sprawie, sytuacja materialna oskarżonego oraz ciężący nad oskarżonym obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody nie pozwala mu na uiszczenie powstałych w toku postępowania kosztów sądowych. Dlatego też, Sąd uznał, że zasadnym jest w tym przypadku zwolnienie oskarżonego w całości od uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.